

[Vanggaard.]

trinligt Fodringsmiddel. Den udnyttes bedst ved mindre Fabrikker — nu Opbevaring ved Nedkuling —, der ogsaa giver billigere Transport af Kartofler, og jeg er bekendt med, at der ligger færdige Planer for og Ansøgning angaaende Anlæg af Andelskartoffelsprittfabrikker, mindre Fabrikker, der til Produktion af de 20 Mill. l Sprit efter disse Planer kan anlægges for 4—5 Mill. Kr., forhøjet under Hensyn til de stegne Priser, deraf godt en Tredjedel til udenlandske Maskiner fra Sverige eller Tyskland, og Kapitalen har man sikret. Det drejer sig altsaa ikke om fantastiske Kapitaler, og det er til Fabrikation af en 100 pCt.s Sprit; men der var intet i Vejen for et Samarbejde med De danske Sprittfabrikker, saaledes at disse raffinerede Raaspritten.

Jeg haaber derfor, at den højtærede Handelsminister paa dette Omraade vil være Handlingens Mand og overvinde sine Betæneligheder. Det drejer sig jo efter mit Forslag kun om 5 pCt.s Indblanding. De mange andre Lande, som jeg nævnte i min første Tale, der er gaaet til 25 pCt. Indblanding af Kartoffelsprit, kan vel ikke tænkes at disponere helt dumt og taabeligt, være en Slags Molboer, og her er jo kun Tale om en Produktion af langt mere beskedent Omfang, men som dog vilde være til stor Velsignelse for Landbruget i Danmarks fattigere Egne.

Den højtærede Undervisningsminister omtalte det Ønske, jeg har fremsat om forøget Bevilling til Provinsens kulturhistoriske Museer, og udtalte, at han i Anledning af denne Sag havde nedsat det Udvalg, hvoraf jeg har haft den Ære at være Medlem, og som først i disse Dage har afgivet Betænkning. Den højtærede Minister husker fejl; det var Borgbjerg, der efter en Anmodning i 1931 af Museumsforeningen i November 1934 nedsatte dette Udvalg, som nu altsaa har siddet i 5 Aar og i disse 5 Aar, trods udtalt Ønske derom, ikke har holdt Plenarmøder fra kort Tid efter dets Nedsættelse og til nu i den senere Tid.

Nationalmuseet blev indviet i Fjor Sommer, men Bevillingen dertil var afsluttet i 1937. Den Opfattelse, at der ikke turde røres ved Sagen, før Nationalmuseet var færdigt — en Opfattelse, jeg for øvrigt ikke har delt —, kunde altsaa have tabt sin Virkning for 2 Aar siden. I Fjor rykkede jeg i min Finanslovtale for Sagen, men forgæves.

Udvalget har været under Ministeriets Ledelse, og den højtærede Minister bærer da Ansvaret, ikke for Udvalgets Udnæv-

nelse, men for dets Hvile i de mange Aar, og har nu givet Luft for Udvalgets Betænkning — da vi har faaet en Krigssituation. Ministeren udtaler i sin Tale Sympati for Bevillingen, men siger dog lidet forjættende, at saafremt de økonomiske Forhold i det hele taget gør det muligt at skaffe Bevillinger til slige Formaal, vil han stille Forslag derom. Jeg haaber ikke, at dette er en Begravelsestale. Som jeg fremførte i min første Finanslovtale, giver man i Sverige en halv Million Kroner om Aaret til samme Formaal; her er stillet Forslag om Bevillingens Forøgelse indtil 100.000 Kr. Faar disse Museer ikke den forøgede Bevilling, vil de sygne hen. Bevillingen bliver for en væsentlig Del omsat til Arbejds løn, og disse Museer har en stedse stigende Betydning som Undervisningsmiddel for de stedlige Skoler.

Om vi har Raad til denne meget lille Bevilling, er vel noget af en Smagssag. Jeg kan i denne Forbindelse nævne, at Rigsdagen i de to sidste Uger har bevilget henholdsvis 17 og 6 Mill. Kr.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Jeg vil gerne sige et Par Ord i Anledning af det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaards Tale, idet han bl. a. citerede nogle af mine Udtalelser om Religionsundervisningen i Gymnasieskolerne. Det ærede Medlem udtalte, at Livet skal leves, og Forældrene maa i Hjemmene vise, at det er Alvor med deres Kristendom, saaledes at det ogsaa kan blive det for deres Børn — saadan omtrent faldt Ordene. Derom kan vi jo blive saa inderligt enige; ja, hvis der blot kunde etableres et saadant Forhold, men alle vi, der kender til Livets Realiteter og ikke lever i Forestillinger og fromme Ønsker, maa jo erkende, at saadan er det ikke i mangfoldige Hjem her i Danmark. Og derfor, selv om vi maa mene, at Hovedopgaven ligger hos Forældrene og deres Børn, maa vi fastholde, at Skolerne har en betydelig Opgave i Retning af at oplyse Børnene i Kristendomskundskab. Hvad selve Spørgsmalets Realitet angaar, staar det jo paa dette, at alle de Lærere, der underviser i Religion i Gymnasieskolerne, er højest utilfredse med den Ordning, som findes i Øjeblikket, og som jo nærmere kan betegnes som ikke at være nogen Ordning, idet enhver Lærer kan undervise ganske frit, vælge, hvilket Stof han vil, og paa hvilken Maade han vil. Oprindeligt har man naturligvis indført denne Ordning,